

Tahvil edilemeyecek bir hayat,
tahvil edilemeyecek bir şiiri
kuracaksa,
Cihan Oğuz, işte böyle bir
eylemin kişisidir.
Şiirin dile değil, duruşa ilişkin
olduğunun ayırdındadır o.
Diyebilirim ki
“Girdap ve Safir”,
gri tonlarda gezinen bir rock
şir olarak arkadaşımızdır bizim.

Ahmet Telli

ISBN 975-584-021-4

9 789755 840215

Cihan Oğuz · GİRDAP ve SAFİR

Cihan Oğuz

GİRDAP
ve
SAFİR

ÖTEKİ YAYINEVİ

Şir

Öteki
gibi dekiler dizisi
Şiir : 02

Dizi Editörü
AHMET TELLİ

Kapak Tasarımı
ŞULE ÖZBAHAR

Arka Kapak Fotoğrafi
ALİ CAN BULUT

Baskı ve Cilt
ÖTEKİ MATBAASI

Birinci Baskı
1998

YÖNETİM YERİ
Mediha Eldem Sokak 52/1
06421 Kızılay/ANKARA
Tel: 312 435 38 33
Fax: 312 433 96 09

ISBN 975-584-021-4

Cihan Oğuz

GİRDAP VE SAFİR

*Babama:
İnsan bazen aynı şiiri
yüzlerce kez özer.*

I.

Her şeyin aırsııı yaşandığı o gün kutsandı
İlk -dedik-, ilk ne göründüyse
o kaldı dünyaya miras: deniz anaları,
yorgun balinalar, balıkçı izmaritleri...
Hepsinde bir gelecek karmaşası ışıdıkça
vurgunun mavisini
haramî kıldı kelebekleri,

Kara'ya döndük...

II.

Yuvasından çıktığı ân gözlerini yitirdi yarasa
Kendine devrim saydı körlüğü
Kıyametler
tırtılların kanatları
Uğursuzluk
nişanı şimdi çirkin kaşlarının...

Oysa kilometrelerce hızla yapışabilirdi ışığa
O yansıda yeni bir dünya bulmanın tadı...
Değişmesi neydi bir yarasanın? Yarasanın yasası nereye kada
Biz Ademoğulları
belirledik ki geceyi de yalnız bir kurarız
Gece bizim kül kalbimizi yıldızla sarar

III.

Sonra birden yerin yedi kat altında bulursun kendini
Maviyi delersin, yeni bir deniz canlanır
Yuvarlanarak rengini bozarsın geçmişin
Bozbulanık şarkıdır artık kalbin

IV.

Siyah,
ilk o ân tanımlar kendini: Kimsesizlik
bir duygu mudur yalnızca? Son kez
sallanan bir bayrak incitir çocukluğunu

Susarsın, çığlıklar yırtar içini
Bir saksılık ömürle tanımlanan
kırmızı küpe çiçeği bile güler bu çelişkiye
Gidersin, pusulasız adımların yanlış aşklar büyütür

V.

Koştuğunu
gördük yalnızca
bir büyücünün
denize doğru

Nasıl yardı
maviyi
gökyüzünü üzmeden
hiç bilemedik

Sular mı onu
kendine çekti
O mu sulara
bağışladı kendini?

Yıllar sonra bir çocuk
keşfetti bu gizi
kocaman düşlerini
denize siper ederek

"Bir büyücü"
dedi o çocuk
"Hiçbir zaman koşmaz denize
Güneş aldatmış sizi"

Küstük o vakit kendi gözlerimize
Çocuğun, güneşin ve denizin kederine.
Sonra sunar gibi okyanus düşlerimizi
büyülü aşkları hiçliğe bağışladık...

VI.

Eyvah kristali çatlayacak düşlerinin
meleklerden yoksun bir dünya yâni

VII.

Tutku,
tanrının yalnızlığıyla başladı ilk
-hiçbirimiz yardımcı olamadık, kaçındık-
Önce yer ve gök,
aşk ve sevgi,
umut ve hüznün biçimlendi
Sonra denizdeki dalgalar kadar uzadı ömrümüz
Buydu belki ceza: beklemek
hiç dönmeyecek o lunaparkın çizgisini

VIII.

Tanrı,

d

ü

ş'

t

ü

kalbimize, incindik.

IX.

Tutku,

camların paramparça kırılmasıydı o yağmurda

Önce kendimizi dilendik zamandan,

yok olan ellerimizi -tutunmak için

yeniden içimizdeki dallara-

Maymuncuk muyduk

rüzgârın dilini çözecek? Konuşmadı

kimseler. Yalnızca sürükledi biriken

çiçek tozlarını bir samyeli.

O ân dilimiz keşfetti unutulmuş

bir tadı: tutku

-aşkın yanılısama hâli-

Nasıl da sevindik eridikçe içimizdeki som

X.

Ölüm,
öyle korkulacak bir yağmur bulutu
değil küçüğüm,
Kısacık bir ân,
gözlerini yuman
bir çocuk kadar
sevimli ve uysal.

XI.

Yalın bir çizgide buluştuk ilk kez. Henüz
geceydi -zaten sabah hiç olmadı- Dizlerimi
titreten bir coşkuyla başladı aşkın tersinden
yazılı öyküsü. Bıraktım kalbimi bir falın çağrısına.
Koşarak sınıdı yalanlarımı bir tay: özgürlük
geride kaldığı ân yakalandım tufana...

Hangi tutkuyu sunmak için aşmıştı
yedi kat arşı? Tanrı kadar yakındı
ellerimiz, cennet kadar uzak... Tebliğini
yitirmişti besbelli -gözündeki tek damla yaş
öylece kaldı bir tabloya miras- İkona
çatlamış deseniyle yansıtamadı. Ne de
sinagogtaki yaşlı hahamın cuma telâşı...

Geceydi, mor çiçekler seçilmeden düştük
yola. Baykuş sesleri, helikopterler, alçaktan uçan
F-16, sonra birdenbire mayın yüzlü palyaço
Gülsek, yazık olacaktı kalbimizdeki cevhere
Düşen omuz parçamız sızlayacaktı ağlasak...

Yanmış bıraktık ferini bir gözümüzün
Geceydi, kimseye anlatamadık günlerin körlüğünü.

XII.

Bir anda dogrular boyut deęiřtirdi
Borsa, ölüm ilanları ve kağan goller
Bir yanılsamayı, belki de değildi göz
Köprüden uçaklar, denizden tramvaylar geçti
Her şey tersine dönuştü aşk sahneye ciktığı an

XIII.

Yürüyen merdivenlerden yukarı yuvarlandı
Tırmanışa geçmemiş tepkileri tanık
O âsi çocuğuydu kendi ikliminin. Kırık
kalbinin ortasında kırmızı ben gibi
utanç. Duyguları derlemesiz ve azad edilmiş,
Hiç mi yoktu sahi? Niçini
neydi kaçtığı soruların?

O bir yay kadar

k

o

p

u

k

ve hedefsiz oklara kardeş.

XIV.

Sonra birlikte tımara çektik atları. Küheylanlar kervanın önünde, kadınlar gözlerinde yalnızlık yola çıktık yönsüz ve karlı. Dağlar aştık düşlerimizde, rakımlar altüst oldu uçuç böcekleri, kertenkeleler, yılanlar eşlik etti çekincesiz. Uzun sürdü ama bir kanın aynı vücutta dolaşımı. Kırık gitar bulduk morfia kristallerinin parmak izinde ve sınır boylarında askerlerin şafak hesapları hep altüst. Kervanın ilk atlısı yolculuktan vazgeçtiği sabah biraz griydi yeryüzü, bilinçaltımıza attık, orada yeni ve yalan bir dünyanın kucacı...

Ölümüne bir yolculuktu, yarısında denizi seçtik
Maviye yakışmayan obalarımızı, kırçıl battaniyeleri, semahları
ölüm pusulalarını kıyıya yakın yerlerde anıt kıldık.
Birlikte çıktığımız dualar hep unutulmanın bulutuna
takıldı gitti. Ama yeni tanrımızı tanıştırdı
bize: kulsuz ve yürekli. Bütün günahlarımız
sıfırlandı, damarlarımıza yeni rüzgar esti, griyi
sürükledik. Kırık gitarı tanrının bıraktığını anladık
dağ yamacına. Kalbimizin yokluğu farkedilsin diye.

XV.

Dağlarda kaybolmuş bir çocuk
öğretti bize
yarıda kalmaya mahkûm olduğunu
erken çıkmış her yolculuğun.

XVI.

Sonra alfabe paramparça olur
Üç harfi düşüverir
beklenmedik bir gece kalbimize.
'K', kurak bir imgelemde karlı dağlar çağrıştırır
Âni bir ilk şaşkınlığı yaşatır 'A' bile
Nazlı dağ papatyasıdır 'N' harfi
Yakışmaz çaresiz ellerimize.

Her rengin ikilemi ayrı yaşanır
zorunlu tenefüslerde. Zil sesi titrer, oysa
baykuşun ilk söktüğü hecedir ölüm. Ve çarpım
tablosu ömrün her dakikasına aykırı...

Sus payıdır bir uzak şimal düşü, kanatır
Toprak evlerin en ardında kaç çift korkulu göz
Kırpışsa tanığı olur görmek istemediğinin
Yüz çevirse kalbinde fişekler patlar.

Ama paramparça olur alfabe, kalemtraş usulca
açar kurşunkalemi, kimin derdini yazar kalem
düş boyunca: sahipsiz bir gökyüzü müdür
ki her kurşun ayrı bir yıldız, kayar dipsiz evrene.

Sabahın duvağı açılınca, siyah önlüklü beyaz yakalı
-dünyanın iki ayrı yüzünü çağrıştıran bu iki rengi taşıyan-
çocuklar, dağınık saçlarını, okul ve beslenme
çantalarını, annelerinin uğurlamasını, babalarının
uzattığı harçlığı, geceden yatak altına bırakılan ütüsüz
pantolonları ve eteklerini, ayı resimli kalemkutularını,
tavşan desenli kurdeleleri, yâni kendi küçümen dünyalarından
kopardıkları her yıldızı, o topraktan yapılma, ama özenle
sıvanmış, geceleri ovada, köyde, mezrada ışığı yanan
o tek evin eşğine, yüreklerindeki en kocaman parçayı
bırakır gibi usulca ilişirirler.

Alfabenin üç harfi buharlaşır gözlerinde...

XVII.

t
o
z
a
b
u
l
a
n
ı
r

dün-
ya
mız. mız.
dün-
ümüz.müz.

Gitar çalar kendi öksüz şarkısını
bir gezginin sırtında. Çöller aşılır, dağlar,
okyanusların kirli mavisi. Bir sen
aşılmazsın: Aşkın notası yoktur
ne de akortu -öfkedeki tınıyı saklayacak
Ama 'iyi hâl'i vardır suçunu biraz olsun
azaltan ve 'ağır tahrik' gibi uydurma bir güftesi...

Dili usulca dokunuyor gecenin tenine
utanılan geçmiş, esrik anılar
bulut ve başka bir bulut öpüştükçe, yağmur
sızıyor bedenine yalancı tepkilerine, aşk
bu muydu? Bir şimşegin gecikmesi...

XIV.

Sizin bir yağmur ertesi çiçeğiniz soldu mu hiç?
Âni bir bahar şarkısını fırlattı mı yüzünüze?
Suçtur elbette
bir günahın ertelenmesi
Akrep çıldırır, güze dönüşür yelkovan
Şaşıp kalırız kalbimizin vurduğu yere
Andır, gelip geçer, aşka tutunur yeryüzü
Tanrı bile irkilir yanlışın coşkusuna

Belki bir anda alevler dellendir, kul
kulluğunu kumar tanrısız kaldığı yere
Acıdır, geç kaldığımız hasat, öküzün
boynuz farkı ve sallanıp duran dünya
Aşk bir boyun borcudur, ödenmez hiç
yittiği yerde kalır anı:

GÜLSÜN KARABABA

(24.12.1971 -)

SİVAS'TA KATLEDİLEN

Sevgili kızım Gülsün

Ben şu anda Almanya'da kalp krizi geçirdim. Hastanedeyim. 5
dakikalık müdahale ile yaşama döndüm. Sana kendi ülkende 8
saatte müdahale edilmedi.

Ne mutlu sana biz varız.

Ne mutlu bize sen varsın.

Doğum günün kutlu olsun.

M. ALİ KARABABA VE AİLESİ

Sonra yeniden kurarız saati, yelkovan
yanlış adımlara ayarlı kalıverir, bizse
karışmayız inan bir merdivenin alçalan
basamağına, hem de bu kadar güzelken Temmuz

Bu kadar güzelken Temmuz, bir ağrı
saplanır: Sadece bu.

tanrıysa
aranıp durur kendini
yetişemez
bir yangının kül rengine
o bile zamansız
aşklarla şaşkın
yağmur olsa
diner kalbimin bir yerinde,
söndürür ışıklarını taşra akşamlarının
yıldız olsa
anılar damlar atlasın ortasına
yırtıverir özgürlüğün rengini...

XV.

...Oysa tanrı her bahar kendi sarhoşluğunu yaşar
bu kadar güzelken Temmuz...

XVI.

Önce binlerce yanlış kav aynı anda
bir ormanı tutuşturdu -görmediniz
Sincabın ömrü, yaprağın, sarmaşığın
sonsuz hüznü kavaklar devirdi. Ne çalı
ne de çırpı örttü bu utancı. Binlerce
kav şeytana büründü -yitti bir yüzyıl.

Önce ölüm vardı, bunu bir bilge
dönüp dönüp savundu tutuşan masalda
Bir ömür çarçabuk yittikten sonra kimler
neyin telâşını biriktirsin sandıkta?

Buydu o yüzyılın kaçınılmazı: unutmak
Sandukadan eskimeye yüz tutmuş şarkılar,
yeniye inat kederler çıktı -görmediniz
Saçlarında polenler uçuşan o genç kız da
biliyordu pekâlâ bir denizin nasıl delirdiğini
kuşlar takla attıkça dalgaların düşünde...

Siz neyi gördünüz peki? Bir yağmurun ansızın
silip götürmesini mi bütün olup biteni?
Yanlıştı evet ayak izlerinde ipucu bırakan
o sonsuz yön: Uçurumlara açıldı
kapılar. Kapandı kısa sürmüş bir yüzyılın hüznü sayfası

XVII.

Uyu küçük kalbim
saplandığın girdap
bozbulanık o karmaşa
yeni bir yıldız kümesi
akar
öpüşen iki balığın ortasından
suçtur belki
denizin bir parçası olmak
kara'ya dönüş öncesi
titreterek bağlı kaldığın çemberi.
Yitik zamanıdır güzün
saçılır yapraklar belli belirsiz
bir tokat patlasa akşamları
yankısı sabahı bulur.

Uyu küçük kalbim
Çarpa çarpa ulaştığın tünel
bir mavinin derini.
Orada safir yüzlü bir melek
-günahından terk, sevabına bağımlı-
yeni suçlar bulacak sana
dayandığın yeni masallar.
Oysa ömrün
bir defineye adanmış
orada safir yüzlü bir melek
biraz ölüm çağrışımlı
biraz yeni bir aşkı müjdeler gibi
ansızın çırılçıplak...

XVIII.

Uyu küçük kalbim,
tanrıyla barıştı şeytan
biraz daha keşfettik yalnızlığımızı...

İstanbul, Aralık'94 - Ocak'95

CIHAN OĞUZ

İstanbul, 1963 doğumlu. Hacettepe Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi, aynı üniversitenin Antropoloji Bölümü'nde master yaptı. Halen İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde doktorasını tamamlamak üzere. Fiili anlamda gazeteciliği 1988 yılından bu yana sürdürüyor. 1983 yılından itibaren şiir, eleştiri ve denemelerini çeşitli dergilerde yayımladı. Şiir kitapları: "Ay Işığı Karanlığı Yırtarken" (1983), "Hoşbulduk Cehennem" (1994) ve "Aşkla Satranç" (1995)